

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel, thans: de minister voor Immigratie,
Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 22 juli 2011 in
zaak nrs. 11/21855 en 11/21854 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 juli 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juli 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 juli 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste en de tweede grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij - omdat hij het ontbreken van de identiteitsdocumenten niet in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) maar in het kader van de positieve overtuigingskracht aan de vreemdeling heeft tegengeworpen - een verkeerd toetsingskader heeft gehanteerd. Voorts heeft de voorzieningenrechter volgens de minister ten onrechte overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van de vreemdeling, met inbegrip van haar verklaringen over haar identiteit, nationaliteit en herkomst, positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. In de toelichting op de grieven voert de minister aan dat de voorzieningenrechter er ten onrechte van uit gaat dat het niet beschikken over bepaalde documenten geen rol kan of mag spelen bij de beoordeling van de vraag of de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht hebben, indien het ontbreken van die documenten niet tevens toerekenbaar is geacht in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Het oordeel van de voorzieningenrechter berust volgens de minister dan ook op een onjuiste lezing van de uitspraak van de Afdeling 24 maart 2005 in zaak nr. 200408567/1 (JV 2005/191). Volgens de minister is het, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 aan de vreemdeling om de door haar aan haar aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover hem aannemelijk te maken. Daarin is zij, gelet op hetgeen hij in het bestreden besluit aan haar heeft tegengeworpen, niet geslaagd, aldus de minister.

2.1.1. De voorzieningenrechter heeft overwogen en in hoger beroep is niet bestreden dat de minister, vanwege het toerekenbaar ontbreken van de

reisdocumenten, het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Dit betekent dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht moet bezitten om alsnog geloofwaardig te worden geacht.

2.1.2. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 9 januari 2008 in zaak nr. 200706294/1, www.raadvanstate.nl) behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling door de rechter slechts terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.1.3. De minister heeft zich in het besluit tot afwijzing van de aanvraag, waarin het voornemen daartoe is herhaald en ingelast, op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is. Daaraan heeft hij, samengevat weergegeven, ten grondslag gelegd dat er bij hem gerede twijfel is ontstaan over de door de vreemdeling gestelde identiteit en nationaliteit. Deze twijfel is volgens de minister in eerste instantie gebaseerd op de omstandigheid dat de vreemdeling haar identiteit en nationaliteit met documenten noch anderszins aannemelijk heeft gemaakt. De twijfel is daarnaast gebaseerd op de omstandigheid dat de vreemdeling, ondanks dat zij - naar gesteld - 15 jaar lang heeft gewoond bij Tigrinya sprekende ouders, geen Tigrinya kan spreken. De vreemdeling heeft volgens de minister daarnaast onjuiste informatie verschaft over het al dan niet bestaan van een identificatieplicht in Ethiopië. Voorts heeft de vreemdeling geen informatie kunnen verschaffen over de vraag of haar ouders in het bezit waren van Eritrese documenten. Ten slotte heeft de vreemdeling geen pogingen ondernomen om in het bezit te komen van Eritrese documenten, aldus de minister.

2.1.4. Uit de door de voorzieningenrechter aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2005 volgt, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 21 juni 2010 in zaak nr. 200906409/1/V3 (www.raadvanstate.nl), dat de minister bij de beoordeling of van het asielrelaas positieve overtuigingskracht uitgaat, niet opnieuw en uitsluitend een in artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000 genoemde omstandigheid kan tegenwerpen. Daaruit volgt niet dat het ontbreken van bepaalde documenten, zoals in dit geval een identiteitsdocument, alleen in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan een vreemdeling mag worden tegengeworpen. De grieven slagen in zoverre.

Gegeven het hiervoor onder 2.1.1. en 2.1.2. weergegeven toetsingskader en de door de minister gegeven motivering in het besluit tot afwijzing van de aanvraag, waarin het voornemen daartoe is herhaald en

ingelast, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen de vreemdeling heeft verklaard, hiervoor samengevat weergegeven onder 2.1.3., als bevreemdingwekkend dan wel niet aannemelijk kan worden aangemerkt. In dit verband is met name van belang dat het, gegeven de op de vreemdeling ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 rustende bewijslast, aan haar is om haar identiteit en nationaliteit aannemelijk te maken en niet aan de minister om het tegendeel aannemelijk te maken. Gelet hierop bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid en onvoldoende gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat het asielrelaas van de vreemdeling, met inbegrip van haar verklaringen over haar identiteit en nationaliteit, de vereiste positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. In dit verband is voorts van belang dat, indien de minister zich op het standpunt stelt dat het asielrelaas van een vreemdeling, daaronder begrepen de verklaringen met betrekking tot zijn herkomst, identiteit en nationaliteit, wegens het ontbreken van de positieve overtuigingskracht ongeloofwaardig is, verdere bespreking van het asielrelaas, daaronder begrepen de vluchtmotieven van de desbetreffende vreemdeling, achterwege kan blijven, omdat de vluchtmotieven slechts betekenis hebben tegen de achtergrond van de herkomst, identiteit en nationaliteit van die vreemdeling (zie de uitspraak van de Afdeling van 31 augustus 2006 in zaak nr. 200605347/1, JV 2006, 402).

Het vorenstaande laat onverlet dat, mocht de minister niettemin tot uitzetting van de vreemdeling naar overgaan, de vreemdeling tegen de daadwerkelijke uitzettingshandeling ingevolge artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 bezwaar kan maken.

Ook in zoverre slagen de grieven.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling, nu de bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden gezien het hiervoor overwogene geen aanleiding geven voor een ander oordeel, het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 4 juli 2011 alsnog ongegrond verklaren.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, van 22 juli 2011 in zaak nr. 11/21854;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. J.J. van Eck, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Yildiz, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

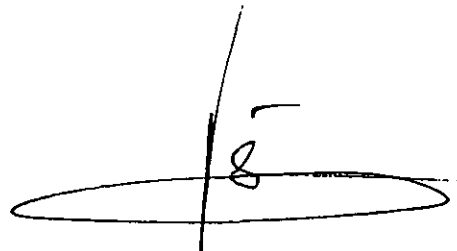
w.g. Yildiz
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 april 2012

594.

Verzonden: 17 april 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 11/21855 BEPTDN/YO
Awb 11/21854 BEPTDN/BE

IND lokatie:	Zwolle	
Dossiernr:		
UCLAD ontvangstdatum:		
Briefnr:		
IND ontvangstdatum:	25 JUL 2011	
Registratie In INDIS	naam m/w:	
	datum:	unit:
Invoer- controle	naam m/w:	
	datum:	unit:

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
van Eritrese nationaliteit,
IND dossiernummer 1105.31.1061,
verzoekster,
DE MINISTER VAN G. P. G. WILLEMEN SCHONENKERK, advocaat te Zwolle
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage
verweerder,
vertegenwoordigd door S. Raterink, ambtenaar ten departemente.

1. Procesverloop

Op 24 juni 2011 heeft verzoekster een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 4 juli 2011 heeft verweerder de aanvraag in de algemene asielprocedure afgewezen. Bij brief van 4 juli 2011 is daartegen beroep ingesteld en is tevens verzocht om een voorlopige voorziening. Bij brief van 12 juli 2011 heeft verzoekster aanvullende gronden toegezonden. Bij brief van 14 juli 2011 heeft verweerder enige uitspraken ter onderbouwing van zijn standpunt doen toekomen.

Het verzoek is ter zitting van 15 juli 2011 behandeld. Verzoekster is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 2

bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Aangezien verweerder de aanvraag heeft afgewezen in de algemene asielprocedure dient tevens beoordeeld te worden of de aanvraag op zorgvuldige wijze binnen deze procedure is afgedaan.

Blijkens het verhandelde ter zitting spitst het geschil zich toe op de vraag of verzoekster in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid, onder b en c, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

Een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd kan – voor zover hier relevant – op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. (...);
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan:
 - doodstraf of executie;
 - folteringen, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
 - ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict;
- c. van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. (...);
- e. (...);
- f. (...).

Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

In artikel 31, tweede lid, aanhef en onderdeel f, van de Vw 2000 is bepaald dat bij het onderzoek naar de aanvraag mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder verzoekster in het bestreden besluit het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen vanwege het, volgens verweerder, toerekenbaar ontbreken van documenten om haar reisroute

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 3

le kunnen vaststellen. Tevens heeft verweerder verzoekster tegengeworpen dat zij onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu zij niet in staat is daarover om gedetailleerde, verifieerbare en coherente verklaringen te geven.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen overwegen dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkel indicatief bewijs van de reis kan overleggen noch in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute te geven. Verzoekster stelt immers dat zij vanaf Soedan met het vliegtuig naar Nederland is gereisd, van welke reis in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zouden zijn. Verweerder heeft in redelijkheid kunnen overwegen dat verzoekster de haar voor haar reis gebruikte Soedanese paspoort had kunnen overleggen. Nu verzoekster op dat moment in Nederland was alwaar zij de bescherming van de betreffende autoriteiten kon inroepen, is de omstandigheid dat zij het paspoort aan haar reisagent heeft gegeven haar aan te rekenen. De verklaring van verzoekster dat zij het paspoort van de reisagent niet mocht hebben en dat ze anders problemen zou krijgen als ze opgepakt zou worden, heeft verweerder in redelijkheid als onvoldoende kunnen beschouwen. Met betrekking tot de stelling van verzoekster dat zij niet wist dat zij de mogelijkheid had om bij de paspoortcontrole de bescherming in te roepen van de Nederlandse autoriteiten en zij dacht dat haar reis nog niet ten einde was om dat zij nog naar Engeland zou door reizen, heeft verweerder kunnen overwegen dat dit haar alleen kan worden aangerekend. Ook mag in redelijkheid worden verwacht dat verzoekster informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de maatschappij en de vliegtijden. Met betrekking tot de stelling dat verzoekster niet van de reisagent om zich heen mocht kijken, heeft verweerder in redelijkheid kunnen overwegen dat deze stelling niet wordt gevolgd nu het bijna onmogelijk is om op de luchthavens geen informatie op te nemen. Onder meer wordt aan het eind van de vlucht de reiziger bedankt en nogmaals de naam van de luchtvaartmaatschappij genoemd. Dat verzoekster zich vervolgens op Schiphol heeft gemeld maakt het voorgaande niet anders.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder verzoekster in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kunnen tegenwerpen.

Op grond van paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) is voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. Is dit het geval, dan zal van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, buiten beschouwing te laten, en de verklaringen alsnog als aannemelijk te beschouwen.

Het relaas van verzoekster komt neer op het volgende.

Verzoekster is in ... in ... in Ethiopië geboren. In 2000 zijn haar ouders en broertje gedeporteerd naar ... Verzoekster en haar zus bleven achter en gingen bij een vriend van haar vader, ... wonen. In 2001 overleed haar zusje. Zij had hartklachten en kreeg onvoldoende medische zorg. Verzoekster heeft van 2000 tot 2007 bij ... en zijn gezin gewoond. Ze werd daar slecht behandeld en werd door de vriend misbruikt. Ten gevolge hiervan is ze zwanger geraakt en moest ze een abortus laten uitvoeren. Toen de vrouw van ... achter het misbruik en de abortus kwam heeft zij verzoekster uit huis gezet. Verzoekster heeft toen een maand in een café als prostituee gewerkt en is toen op advies van een Soedanese man met hem meegegaan naar Soedan. Volgens hem was de kans groot dat

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 4

verzoekster daar haar familie zou vinden. Deze man heeft haar 10 maanden in huis vastgehouden en misbruikt. Verzoekster is uiteindelijk ontsnapt en is tot haar vertrek in Soedan gebleven. Ze werkte toen in de huishouding van Soedanese gezinnen. Op een gegeven moment werd het verzoekster allemaal te veel en heeft ze met behulp van Eritrese mensen in Soedan en haar tante in Australië Soedan kunnen verlaten.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat er gerede twijfel is ontstaan over de door verzoekster gestelde identiteit en nationaliteit. Als gevolg hiervan gaat van haar verklaringen over de problemen die zij stelt te hebben ondervonden in Ethiopië en Soedan volgens verweerder geen positieve overtuigingskracht uit. De verklaringen van verzoekster worden door verweerder derhalve niet geloofwaardig geacht.

Verweerder heeft verzoekster in dit verband allereerst tegengeworpen dat zij haar identiteit en nationaliteit op geen enkele wijze met documenten kan aantonen. Daarbij heeft verweerder in aanmerking genomen dat verzoekster niet heeft onderbouwd dat zij een Ethiopische identiteitskaart heeft aangevraagd maar niet heeft verkregen omdat zij niet aan de voorwaarden voldeed. Verzoekster heeft bovendien verklaard dat zij niet weet of haar ouders documenten hebben gehad, omdat zij het daar nooit over hebben gehad. Van verzoekster had volgens verweerder redelijkerwijs verwacht mogen worden dat zij bij haar ouders navraag zou hebben gedaan naar het bezit van documenten en haar verblijfsspositie in Ethiopië. Dit geldt te meer nu er in 1993 een referendum is geweest, waar is bepaald wie wel en wie niet aanspraak zou kunnen maken op de Eritrese nationaliteit. Ook heeft verzoekster nooit geprobeerd aan Eritrese documenten te komen, ook niet toen zij in Soedan was. Blijkens het ambtsbericht inzake Eritrea van september 2010 is het mogelijk om bij de Eritrese ambassade in een paspoort te verkrijgen.

Verzoekster heeft, naast dat zij inhoudelijk op de tegenwerpingen is ingegaan, betoogd dat verweerder ten onrechte het toerekenbaar ontbreken van identiteitsdocumenten heeft tegengeworpen. Dit had gemotiveerd in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 moeten worden tegengeworpen.

Volgens paragraaf C4/3.6.1 van de Vc 2000, voor zover thans van belang, wordt, indien een vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag en hij niet aannemelijk maakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan hem is toe te rekenen, deze omstandigheid mede betrokken bij het onderzoek naar de aanvraag. Daarbij tast het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan. Indien een asielzoeker desondanks meent dat hij bescherming behoeft, wordt van hem een grotere inspanning verwacht om de noodzaak hiertoe aannemelijk te maken. De voorzieningenrechter overweegt dat uit het beleid volgt dat vervolgens toetsing aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 plaatsvindt. De wijze van toetsing staat omschreven in C4/3.6.2 en C4/3.6.3 van de Vc 2000.

Indien aan een vreemdeling het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mag worden tegengeworpen, mogen ingevolge het eerste lid van dat artikel, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling en ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels in de Vc 2000, in het relaas, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 5

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (Afdeling) in de uitspraak van 29 juli 2002 in zaak nr. 200202959/1 (JV 2002/314) heeft overwogen volgt uit de formulering van de aanhef van artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000, alsmede uit de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling dat de hierin genoemde omstandigheden op zichzelf niet voldoende zijn om te komen tot een afwijzing van een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

Blijkens de uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2005, 200408567/1, JV 2005/19, verloopt de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas in twee fasen. Indien omtrent de eerste fase wordt geoordeeld dat de desbetreffende vreemdeling met inroepen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 mag worden tegengeworpen dat hij bepaalde, nader omschreven documenten niet heeft overgelegd, geldt voor de tweede fase van de beoordeling dat de verzwaarde eis van de positieve overtuigingskracht mag worden gesteld. Aan de zín van deze gefaseerde beoordeling zou afbreuk worden gedaan indien de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas vervolgens zou mogen worden ontkend, mede of zelfs overwegend op grond van het niet overleggen van dezelfde documenten die in het kader van de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 zijn vermeld.

De voorzieningenrechter stelt vast dat verweerder in het voornemen onder het kopje 'artikel 31, tweede lid, van de Vw 2000' heeft vastgesteld dat verzoekster geen documenten heeft overgelegd om haar identiteit en nationaliteit vast te stellen. Mede omdat verzoekster ter staving van haar aanvraag geen identiteitspapieren kan overleggen en niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze documenten niet aan haar is toe te rekenen, is volgens verweerder de oprechtheid van haar asielrelaas op voorhand aangetast en wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van het verhaal. In het bestreden besluit heeft verweerder te dien aanzien enkel overwogen dat het niet overleggen van identiteit- en nationaliteitsdocumenten eerder in het voornemen is vastgesteld, maar daarbij niets is overwogen. Verweerder heeft desgevraagd ter zitting toegelicht dat met deze overweging bedoeld wordt dat het ontbreken van identiteitsdocumenten verzoekster niet in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt tegengeworpen.

De voorzieningenrechter constateert, gelet op het vorenstaande, dat verweerder het toerekenbaar ontbreken van identiteitsdocumenten alleen onder de toets van de positieve overtuigingskracht aan verzoekster heeft tegengeworpen. Gelet op de jurisprudentie en de systematiek van de Vw 2000 dient deze omstandigheid echter onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en derhalve in de door de Afdeling genoemde eerste fase beoordeeld te worden. Aldus is naar het oordeel van de voorzieningenrechter een verkeerd toetsingskader gehanteerd. Uit het systeem van de wet volgt dat verweerder onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 had moeten beoordelen of verzoeksters verklaringen omtrent het niet hebben van documenten toerekenbaar was. Onder de toets van de positieve overtuigingskracht had verweerder dienen te beoordelen of van de inhoud van het asielrelaas, waaronder de verklaringen van verzoekster over haar identiteit en herkomst, positieve overtuigingskracht uitgaat om het geloofwaardig te achten. In zoverre ontbeert het bestreden besluit derhalve een deugdelijke motivering.

Verweerder heeft verzoekster voorts tegengeworpen dat zij haar identiteit en nationaliteit evenmin anderszins aannemelijk gemaakt. De voorzieningenrechter is echter van oordeel dat ook de hiervoor door verweerder gegeven motivering niet toereikend is om het standpunt van verweerder te onderbouwen, en overweegt daartoe als volgt.

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 6

Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder bij zijn standpunt dat verzoekster ten onrechte haar stelling dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, omdat haar verklaring dat haar ouders in Eritrea zijn geboren en in 2000 vanuit Ethiopië naar Eritrea zijn gedeporteerd, niet heeft onderbouwd, ten onrechte niet in de beoordeling betrokken dat verzoekster uitgebreid heeft verklaard met betrekking tot de gebruiken van de Tigrinya, de bevolkingsgroep waartoe zij stelt te behoren. Ook heeft verweerder ten onrechte niet in de beoordeling betrokken dat verzoekster heeft toegelicht dat haar familie wel geregistreerd zou moeten zijn, omdat ze gedeporteerd werden, hetgeen betekent dat de Ethiopische autoriteiten de familie daar heeft kunnen traceren. Ook ging verzoekster naar school, hetgeen ook duidt op enige registratie.

Voorts heeft verzoekster gesteld dat er een identificatieplicht in Ethiopië is, maar dat zijzelf nooit een identiteitsbewijs heeft gehad. Verweerder heeft haar tegengeworpen dat uit het ambtsbericht Ethiopië van december 2010 blijkt dat er geen identificatieplicht is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bevat deze tegenstrijdigheid niet een hiaat op het niveau van de relevante bijzonderheden, temeer nu ook uit het voornoemde ambtsbericht blijkt dat voor het doen van veel voorkomende handelingen een identificatiekaart een voorwaarde is, zodat het belang van een identificatiekaart groot is.

Verweerder heeft verder zijn standpunt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar nationaliteit in het bestreden besluit niet gemotiveerd en ook ter zitting niet nader kunnen toelichten.

De enkele omstandigheid dat verzoekster, die in 2000 15 jaar was en is opgegroeid bij Tigrinya sprekende ouders, deze taal zelf slechts een beetje kan verstaan en begrijpen, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter op zich zelf onvoldoende om haar verklaringen over haar identiteit en nationaliteit ongeloofwaardig te achten, temeer nu verzoekster hierbij heeft aangegeven dat haar ouders altijd Amhaars met haar hebben gesproken, zij ook Amhaars op school sprak en sinds 2000 haar ouders niet meer heeft gesproken.

Uit het voorgaande volgt dat het bestreden besluit motiveringsgebreken bevat en in strijd is met artikel 3:46 van de Awb. Het bestreden besluit dient derhalve te worden vernietigd.

De overige door verzoekster in het verzoekschrift aangevoerde gronden kunnen onbesproken blijven.

Het verzoek wordt toegewezen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat nader onderzoek niet tot een andere uitkomst zal leiden. Het beroep wordt, met toepassing van artikel 8:86 Awb, gegrond verklaard.

Er bestaat aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken. Met toepassing van het Besluit proceskosten bestuursrecht worden ter zake van verleende rechtsbijstand 3 punten (beroepschrift, verzoekschrift en verschijnen ter zitting) met een wegingsfactor 1 toegekend.

Zaaknummer: Awb 11/21855 BEPTDN/VO & Awb 11/21854 BEPTDN/BE blad 7

3. Beslissing

De voorzieningenrechter;

Met betrekking tot de voorlopige voorziening:

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe en gebiedt verweerder zich te onthouden van uitzettingsmaatregelen ten aanzien van verzoekster tot tenminste vier weken nadat opnieuw op de aanvraag is beslist;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten begroot op € 874,-.

Met betrekking tot de hoofdzaak:

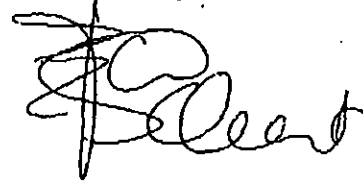
- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten begroot op € 437,-.

Aldus gedaan door mr. E.C.R. Schut, voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. J.T. de Gooijer-Janso, griffier.

De griffier,

De voorzieningenrechter,

Uitgesproken in het openbaar op 22 JUL 2011

Tegen deze uitspraak, voor zover daarbij in de hoofdzaak is beslist, kunnen partijen binnen één week na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Afschrift verzonden:

22 JUL 2011

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE IMMIGRATIE	
29 JUL 2011	
ZAAKNR	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 RA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Astel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mw. mr. N.A.P. Trommelen,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter, zitting houdende te Almelo
van 22 juli 2011
met kenmerk AWB 11/21855 & 11/21854

Inzake:
met IND-kenmerk 1105-31-1061
aan te duiden als verweerster
Gemachtigde: mr. G.P.G. Willemse-Schoenmakers,
advocaat te (7071) BE, F.G. Deurvorststraat 23) Ulf

Procesvertegenwoordiging

Postbus 40052, 8004 GB Zwolle

Contactpersoon:
mw. mr. N.A.P. Trommelen
Tel. 038-8886297

1. Inleiding

- 1.1. De minister komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Almelo van 22 juli 2011, verzonden op 22 juli 2011, met kenmerk AWB 11/21855 & 11/21854 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen de beschikking van 4 juli 2011 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuwe besluit te nemen op de aanvraag en de minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

- 2.1. Op 24 juni 2011 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw ingediend.
- 2.2. Bij besluit van 4 juli 2011 heeft de minister deze aanvraag afgewezen.
- 2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

- 3.1. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de rechtsoverwegingen op blad 5, voorlaatste alinea, van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter constateert, gelet op het vorenstaande, dat verweerder het toerekenbaar onthreken van identiteitsdocumenten alleen onder de toets van de positieve overtuigingskracht aan verzoekster heeft tegengeworpen. Gelet op de jurisprudentie en de systematiek van de Vw 2000 dient deze omstandigheid echter onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en derhalve in de door de Afdeling genoemde eerste fase beoordeeld te worden. Aldus is naar het oordeel van de voorzieningenrechter een verkeerd toetsingskader gehanteerd. Uit het systeem van de wet volgt dat verweerder onder artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 had moeten beoordelen of verzoeksters verklaringen omtrent het niet hebben van documenten toerekenbaar was. Onder de toets van de positieve overtuigingskracht had verweerder dienen te beoordelen of van de inhoud van het asielrelaas, waaronder de verklaringen van verzoekster over haar nationaliteit en herkomst, positieve overtuigingskracht uitgaat om het geloofwaardig te achten. In zoverre ontbeert het bestreden besluit derhalve een deugdelijke motivering."

Grief 2

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in de rechtsoverwegingen op blad 5, voorlaatste alinea, en blad 6, eerste vier alinea's, van de bestreden uitspraak:

"[...] De voorzieningenrechter is echter van oordeel dat ook de hiervoor door verweerder gegeven motivering niet toereikend is om het standpunt van verweerder te onderbouwen, en overweegt daartoe als volgt. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder bij zijn standpunt dat verzoekster ten onrechte haar stelling, dat zij de Eritrese nationaliteit heeft, omdat haar verklaring dat haar ouders in Eritrea zijn geboren en in 2000 vanuit Ethiopië naar Eritrea zijn gedeporteerd, niet heeft onderhouden, ten onrechte niet in de beoordeling betrokken dat verzoekster

uitgebreid heeft verklaard met betrekking tot de gebruiken van de Tigrinya, de bevolkingsgroep waartoe zij stelt te behoren. Ook heeft verweerder ten onrechte niet in de beoordeling betrokken dat verzoekster heeft toegelicht dat haar familie wel geregistreerd zou moeten zijn, omdat ze gedeporteerd werden, hetgeen betekent dat de Ethiopische autoriteiten de familie daar heeft kunnen traceren. Ook ging verzoekster naar school, hetgeen ook duidt op enige registratie.

Voorts heeft verzoekster gesteld dat er een identificatieplicht is in Ethiopië, maar dat zijzelf nooit een identiteitsbewijs heeft gehad. Verweerder heeft haar tegengeworpen dat uit het ambtsbericht Ethiopië van december 2010 blijkt dat er geen identificatieplicht is. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter bevat deze tegenstrijdigheid geen bias op het niveau van de relevante bijzonderheden, temeer nu ook uit het voornoemde ambtsbericht blijkt dat voor het doen van veel voorkomende handelingen een identificatiekaart een voorwaarde is, zodat het belang van een identificatiekaart groot is.

Verweerder heeft verder zijn standpunt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over haar nationaliteit in het besprekend besluit niet gemotiveerd en ook ter zitting niet nader kunnen toelichten.

De enkele omstandigheid dat verzoekster, die in 2000 15 jaar was en is opgegroeid bij Tigrinya sprekende ouders, deze taal zelf slechts een beetje kan verstaan en begrijpen, is naar het oordeel van de voorzieningenrechter op zich zelf onvoldoende om haar verklaringen over haar identiteit en nationaliteit ongeloofwaardig te achten, te meer nu verzoekster hierbij heeft aangegeven dat haar ouders altijd Amhaars met haar hebben gesproken, zij ook Amhaars op school sprak en sinds 2000 haar ouders niet meer heeft gesproken."

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overweging van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen in de laatste vier alinea's op blad 6. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grief tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.
4. Toelichting op de grieven
- 4.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de desbetreffende vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.
- 4.2. Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw nader is uitgewerkt - dat de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig

worden geacht, indien de vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc) van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

- 4.3. In de met de eerste grief aangevallen rechtsoverweging heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat de minister het *toerekenbaar* (cursivering gemachtigde) ontbreken van identiteitsdocumenten aan verweerster heeft tegengeworpen onder de toets van de positieve overtuigingskracht.
- 4.4. De voorzieningenrechter lijkt er in de aangevallen uitspraak van uit te gaan dat het niet beschikken over bepaalde documenten geen rol kan of mag spelen bij de beoordeling van de vraag naar de positieve overtuigingskracht van de verklaringen van een vreemdeling, indien het ontbreken van die documenten niet tevens toerekenbaar is geacht in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw, gelet op de uitspraak van Uw Afdeling van 24 maart 2005, 200408567/1, JV 2005/19 (bedoeld is JV 2005/191, *productie 2*). Naar de mening van de minister berust deze opvatting op een onjuiste lezing van de betreffende uitspraak. De strekking van deze uitspraak is immers juist dat artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw géén zelfstandige afwijzingsgrond behelst.
- 4.5. In het besluit van 4 juli 2011 is inderdaad aangegeven dat zich een omstandigheid als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw voordoet. Deze tegenwerping betreft echter de toerekenbaarheid van het ontbreken van reisdocumenten. Reeds op grond daarvan dient van de verklaringen van verweerster, óók voor zover deze haar gestelde nationaliteit en herkomst betreffen, een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Weliswaar is in het besluit van 4 juli 2011 geconstateerd dat verweerster niet beschikt over identiteits- of nationaliteitsdocumenten, maar het ontbreken daarvan is niet aan haar *toegerekend* in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw. Gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader sluit dit echter geenszins uit dat bij de beoordeling van de vraag of aannemelijk is dat zich een rechtsgrond voor vergunningverlening voordoet zoals bedoeld in artikel 31, eerste lid, Vw, betrokken kan worden dat geen documenten zijn overgelegd om de door een vreemdeling naar voren gebrachte stellingen aannemelijk te maken, ongeacht de toerekenbaarheid van het ontbreken daarvan.
- 4.6. Derhalve is in het besluit van 4 juli 2011 terecht geoordeeld dat de verklaringen van verweerster omtrent het niet kunnen beschikken over documenten om haar gestelde nationaliteit en herkomst te onderbouwen de minister niet (positief) hebben kunnen overtuigen van de geloofwaardigheid van deze gestelde nationaliteit en herkomst. De minister volgt de voorzieningenrechter dan ook niet in het oordeel dat in het bestreden besluit een onjuist toetsingskader is gehanteerd en het besluit derhalve een draagkrachtige motivering zou ontberen.

- 4.7. Het komt de minister voor dat de voorzieningenrechter in de met de tweede grief bestreden rechtsoverwegingen wel degelijk een oordeel geeft over de beoordeling door de minister van de vraag of de verklaringen van eiseres ten aanzien van haar gestelde nationaliteit positieve overtuigingskracht hebben. De voorzieningenrechter beoordeelt immers bijvoorbeeld of een bepaald aspect van de tegenwerping wel als een hiaat op het niveau van de relevante bijzonderheden kan worden beschouwd, hetgeen gelet op de gebezigde terminologie duidt op een dergelijke beoordeling.
- 4.8. De voorzieningenrechter gaat er daarbij aan voorbij dat, gelet op het hiervoor weergegeven toetsingskader, het aan verweerster was om haar asielrelaas aannemelijk te maken. In het besluit van 4 juli 2011 is aangegeven dat de verklaringen van verweerster over de taal van haar ouders ongeloofwaardig zijn geacht. Verder kan zij weinig vertellen over de gestelde verblijfspositie van haar ouders en haarzelf in Ethiopië. Waar zich in het algemeen het probleem voordoet dat een asielrelaas niet, althans niet volledig, met documenten kan worden onderbouwd, is dit bij de onderbouwing van de gestelde nationaliteit van verweerster juist expliciet niet het geval. In de besluitvorming is gewezen op de mogelijkheden om middels documenten die in Soedan aangevraagd hadden kunnen worden een nadere onderbouwing te geven van de Eritrese nationaliteit. Gelet op het ontbreken van documenten, in combinatie met de weinig concrete, niet nader onderbouwde verklaringen van verweerster is terecht en in redelijkheid geconcludeerd dat de verklaringen van verweerster omtrent haar gestelde nationaliteit en herkomst geen positieve overtuigingskracht hebben.
- 4.9. Dat verweerster daarnaast verklaard heeft over de gebruiken van de bevolkingsgroep waartoe zij stelt te behoren of heeft verklaard naar school te zijn gaan, hetgeen zou duiden op enige registratie, maakt dit niet anders. Zoals reeds in het voornemen tot afwijzing van de aanvraag van verweerster van 30 juni 2011 is aangegeven, kan, indien als gevolg van het toerekenbaar ontbreken van documenten van het relaas positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, kan reeds een enkele ongerijmde wending of tegenstrijdigheid op het niveau van de relevante bijzonderheden tot de slotsom leiden dat daarvan geen sprake is.

Zie: AbRS, 4 februari 2010, 200904160/1V3, www.raadvanstate.nl

- 4.10. De voorzieningenrechter heeft dit miskend. De minister heeft dan ook terecht de gestelde nationaliteit van verweerster niet aannemelijk kunnen achten.
- 4.11. Gelet op het voorafgaande is de minister van oordeel dat de voorzieningenrechter het beroep van verweerster ongegrond had dienen te verklaren.

5. Conclusie

- 5.1. De minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 4 juli 2011 ingestelde beroep.

Zwolle, 28 juli 2011

Gemachtigde,

Mw. mr. N.A.P. Trommelen, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 40052, 8004 DB Zwolle
telefoon 038-8886297
telefax 038 - 8886557*